

[Aksel Larsen.]

lokke, andre har ladet sig true og skræmme til ikke at tage de fornuftige og rimelige Muligheder, der var for at slippe af med Regeringen og faa en bedre Regering.

Det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har givet Udtryk for, at selv om den højtærede Statsminister havde fortjent et Mistillidsvotum i Aftes, saa vilde et saadant ikke være blevet vedtaget, selv om man havde bragt det i Forslag. Saa kan man diskutere om Motiverne til, at de enkelte Partier vilde have stemt det ned eller foretaget noget, hvorved det ikke var kommet til Afstemning. Det havde været det eneste forsvarlige med Henblik paa Landets Anseelse og Stabiliteten i vor Udenrigspolitik, om man i Gaar havde givet Statsministeren et Mistillidsvotum. Men vi har jo faaet bekræftet nu gennem det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Udtalelser, at et saadant vilde ikke være blevet vedtaget.

Jeg synes, det er en meget beklagelig Situation, og jeg ved ikke, om Regeringen og Regeringens Medlemmer mener, at Situationen er behagelig. Jeg ved, at det er ikke nogen lykkelig Tilstand for Landet, og jeg er ogsaa af den Opfattelse, at hvis man fik en Regering paa en anden Basis, selv om Folketingets Sæmmensætning ikke blev en anden, kunde der arbejdes langt bedre, langt hurtigere og føres en langt bedre Politik. Ja, jeg vil gaa saa vidt, at jeg siger — og det er ikke, fordi jeg er ude for at fri eller er syg efter at komme med —, at selv en Samlingsregering, byggende paa de samme Partier som Samlingsregeringen i Fjor Sommer, vilde kunne arbejde langt bedre og udføre langt bedre arbejde, end der har kunnet udføres i disse 8 Maaneder, og vilde være langt mere gavnlige for Danmarks Stilling udadtil.

Det er jo svært at faa en Forandring i disse Regeringsforhold. Det er svært, naar det største Parti her i Salen har det saaledes, at det figurlig talt lader sin Ordfører i Slutningen af enhver Tale fra denne Talerstol komme med Ordene: For øvrigt mener jeg, at Karthago bør ødelægges, for øvrigt mener jeg, at Kommunisterne er Forræddere, Snyltere, Svampe, Skurke, og jeg ved ikke hvad. Naa, det skal naturligvis siges. Jeg ved, at disse Skældsord skal affires. Alle disse tusind Gange modbeviste urigtige Paastande om Kommunisterne skal fremsættes, naar det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft kommer herop, og det er der ikke noget at gøre ved. Men selv om de bliver sagt med den mest fremragende

Opklæsningssteknik, bliver det ikke derfor mere rigtigt eller mere politisk klogt. Jeg har ikke i Sinde at optage en Debat om det ærede Medlems Skældsord og Paastande, jeg har kun i Sinde at sige to Ting.

Det ærede Medlem talte om, hvorledes det var gaaet i en Række Lande, hvor det var gaaet helt galt for Socialdemokratiet og Arbejderbevægelsen paa Grund af Kommunisternes forræderiske Splittelsesarbejde og alt det dør, og han nævnte en Række af disse Lande. Jeg synes, det ærede Medlem skulde have tænkt lidt over det. Det er rigtigt, at i Danmark gik Socialdemokratiet tilbage, og f. Eks. i Frankrig gik Socialdemokratiet tilbage. Maa jeg i Parentes erindre det ærede Medlem om, at i Frankrig er det Socialdemokraterne, der har splittet Arbejderbevægelsen og spaltet sig ud af Arbejderpartiet og dannet deres socialdemokratiske Parti, efter at de sprængte Kongressen i Tours i 1920. Dør er det altsaa ikke Kommunisterne, der har splittet. Og i Frankrig er Kommunisterne det største Parti, og det Argument, vi altid møder fra det ærede Medlem herhjemme, er, at vi bør melde os ind hos ham, fordi han er det største Parti; men vil han give sine Partifæller i Frankrig et tilsvarende Raad? Det var en parentetisk Bemærkning.

Men altsaa — i Danmark og i Frankrig gik Socialdemokratiet tilbage, og Kommunisterne er gaaet frem. Og i Danmark og i Frankrig brugte Socialdemokratiet sit væsentlige Krudt under Valgkampen — og for øvrigt ogsaa mellem Valgkampene — mod Kommunisterne. I Italien har der ogsaa været Valg, og dør var Kommunisterne og Socialdemokratiet i politisk-praktisk Samarbejde og i Valgsamarbejde; Socialdemokratiet havde et vældig gunstigt Resultat i Italien, og de to Arbejderpartier tilsammen havde et gunstigt Resultat i Italien. Det synes at tyde paa, at den Politik at skille Kommunisterne ud hverken gavner Arbejderbevægelsen eller Socialdemokratiet, men at Samarbejdet mellem de to Arbejderpartier gavner Arbejderbevægelsen og gavner begge Partier, saavel tilsammen som hver for sig.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg synes, Socialdemokratiets Ledelse i Almindelighed og det ærede medlem Hr. Hans Hedtoft i Særdeleshed skulde forsøge at holde op med at spille fornærmede over, at vi eksisterer. Jeg forsikrer, at vor Eksistens er ikke og kan ikke være nogen personlig Fornærmelse imod Socialdemokratiets Ledelse. Den er derimod en Kendsgerning, og det kan ikke nytte noget, man forsøger at benægte det.